

Само срѣдъ покрива оставихъ една дупка — едно прозорче на гроба.

Побихъ тамъ една висока, черна чугунна тржба, изъ която водата бѣше длъжна да се искача, за да я заведатъ, прѣздруги тржби, тамъ, дѣто трѣбваше.

Работата кипеше въ пълний си разгаръ, науката изнасяше законитѣ на природата, учений чловѣкъ отъ финансовото министерство тържествуваше, и една струйка злато постоянно течеше, посрѣдствомъ единъ невидимъ улѣй, отъ торбата на софийското ковчежничество въ кесията на дипломираний чловѣкъ.

И работата кипеше. Долѣтъ бѣ буквално удавенъ отъ архитектурски познания, отъ хидравлически уреди, отъ оръдия за измѣрване и нивелация, отъ обмислени плнове и тѣхни kalkulации; въздухътъ на около бръмчеше отъ рощи специални думи, технически термини, научни мѣдростови.

Една нощъ водата, вмѣсто да фрѣкне изъ коминя, дръпна се въ земята и се изгуби!

Тя се бѣ уплашила отъ толкова ученостъ!

* * *

Печално и безмълвно стърчи сега чугунната тржба въ оглушѣлий долъ. Духовитиятъ отшелникъ на Горня-Баня, г. III. нарича сега тая тржба: „Паметникътъ!“

На какво ли?